

INHOUD

7	I OPKOMST
13	II OERHERT
39	III VLEESWOUD
53	IV PAUZES
59	V EXIT

I OPKOMST

het begint wanneer je gaat rennen
(in de verte traag wiegend zeewier, een tempo
dat enkel in deze gecompresseerde stilte, enkel in
petrolblauw blauwoogblauw eendenblauw gedijt)

het zand op de strandrug is koel en nat, het water
raakt net niet je tenen, je slepende benen, zelf voel je geen beweging
in je buik niet in je borst niet in je kruis

je haren verstrengelen zich tot vissersknopen, je hapt naar adem
(in de verte een boot
een zwaaiende vader moeder broer in kobalt
zij gooien een touw, roepen en roepen je naam, hey,
hey, je naam!)

het begint wanneer je gaat rennen weg van het water
alles om je heen wordt mistig, de wind grijpt zand werpt het op

je slikt korrels en proeft bloed, kijkt hoe je onderarmen
hoe je huid doorschijnend wordt

meeuwen cirkelen om je als witte ruiters, trekken traag hun lasso aan

je zoekt een doorgang, een uitgang uit de mist, als een houten pop
balanceert je zware hoofd van links naar rechts, blijf je vooruitgaan

tot alles vertraagt, je ledematen zich als gevulde zakken
een voor een laten vallen, tot je ook je lichaam verlaat

*

het begint bij het kauwen op je armen
tot het bot door je vel heen lijkt te steken dus je bestaat

uit witte dons op je knieën, stof in je haar
je hurkt en rijst rood en gezwollen terug op
(boven je spant de lucht in haar uitgedroogd vel
de zon is vet als verf uitgesmeerd
de wind brengt de geur van gras van dennennaalden
van een zoute snor naar je toe)

in je hand hou je een kei: glad, warm
je duwt je tong ertegenaan, wil proeven
hoe deze hittegolf smaakt

je stapelt steen op steen op steen, een lichttoren of een zerk

je stapt verder
aan de linkerkant sleep je een vrolijke afgrond met je mee

de zanderige honden aan de kant van de weg ruiken aan je kruis
slaan hun harde staarten tegen je dijbeen aan

je stapt tot een grens
waar niemand blijkt te staan
(purperen gerommel, de hemel aanschouwt en trilt)

hoe alles aan je kleeft, het vuil kruipt
in de plooien van je schaamroze huid
je weet niet waar te kijken hoe te ademen je sluit je ogen
ziet het rood het fluwelen binnenkamerrood van je oogleden

je begint te bloeden

*

het begint wanneer je struikelt
over de oude restanten van een functioneel gezin
je besluit het te worden

je bouwt een hut – wie mag erin?

je overlegt en spreekt daarbij een taal van tien tekens

waar verlang je naar?

hoewel je alle slappe takjes als tangramstukken herschikt
verlang je het meest naar chaos

je niest en alles verplaatst zich
het is niet erg, je bent een licht gezin

hoelang blijf je hier?

binnen staat een lavalamp als symbool voor iets wat leeft

je schuift heen en weer met je uitgezette heupen
in elke constellatie beland je tegenover jezelf

zoals je wegstijgt

(wind dringt de hut binnen, blaadjes waaien weg,
de takken rillen)

zoals je vervaagt, ook hier

(je eet een hele zak zure beertjes op)

*

het begint met gescheurde nagelranden

het krassen het voortdurend krassen

je buigt je hoofd terwijl iemand je hand vastpakt

kijkt naar het zwart onder je nagels

het losse vel de bleke maantjes vingertoppen eelt

je beklagt het dwangmatig krabben

aan het vernis filmlagen inktvlekken

je schuifelt heen en weer op je stoel terwijl je schrikt

wil je schrijven maar door de vlekken voor je ogen is er geen zicht

je krabt op zoek naar een winnend symbool

een rookwitte taal die je vormen verbergt je vel je geslacht

(in je halfslaap droom je over een oerhert met transparante tong
die je likkend een gladde waarheid schenkt)

je weet wegsnijden maakt nooit iets neutraal

je breidt jezelf alleen maar uit

elke nacht hoor je een meerstemmig gefluister

de mensen die je kennen lossen traag op als hechtdraad tot je alleen nog
tongen hoort de ontelbare opties de flarden het bargoens

in de eerste ochtend word je wakker

hap je naar adem als een stervende

in de tweede ochtend huil je

krab je dat woord van het blad af
in de derde ochtend zoek je een hand

van wie hoe kan je spreken in welke metafoor
kan jij nog bestaan

*

het begint wanneer een alarm gaat loeien, je je al uren
los probeert te rukken van gestolde tijd. Je voeten zinken
in het vloeibare beton van de straat de stad die begint waar jij stopt
je kijkt omhoog, wankelend, zoekt naar een boomgrens een bergtop
of iets anders wat standhoudt. Om je heen blaffen de riot dogs
hun echo's uit de stegen ketsen langs je, vormen nadien een canon in
je hoofd, een dichtgemetseld ritme, dit gevoel is menselijk is menselijk
herhaal je zacht, en kijk, nu blijf je tenminste staan.

(een sperwer scheert boven je hoofd, haast zich terug uit beeld)

II OERHERT

het was een stil jaar
ik luisterde naar mijn moeder
die verdrietig was om mijn broer die verdrietig was om mijn vader
die verdrietig was om mij we zwegen

rouwen op het ritme van de natuur is zo slecht nog niet
zegt de laatste boer die deze zelfdodingsgolf heeft overleefd

de beesten hebben me nodig liefde geef ik in de vorm
van een kilo courgettes het slijmspoor van slakken
na onweer stelt gerust

net zoals het feit dat ze niet langer dan
twaalf maanden hoeven te leven

hoeveel lichter hoeveel sneller
zou je ademen

en maakt het dan nog uit
welk huis je op je draagt

het was een opgezwollen dag toen ik bloot in het gras
de bijen aan mijn oren hoorde zingen mijn kuiten voelde branden
mijn baarmoeder als een warme motor optrok

bijna ben ik zo oud dat alles langzaam keert
ik onttrek het gewicht van heel West-Vlaanderen
leg het in vette plakken op mijn heupen
geef het leven een kans op een tweede indruk beeld me in dat
jij hier toch zou zijn zou dat dan bezitten heten

ik zou je naast me neerleggen
als een trage reportage naar je kijken
je zoals steeds proberen te behoeden
voor de zon die uitgeput schijnt mijn kleintje zou je aaien
niets anders durven
dan mijn vingers verstrengelen en bidden

laat ons terug gras worden terug steen
terug kluiten op een aardappelveld

het was een scheuren vel na vel los je hardhandig
laten vallen van schouders lange lichamen lieten zich
door jou ooit klein beklimmen van taaie regels
in een ongekozen groep een klonterende bloedband
tussen jij en ik en zij en handen vol zwijgen
gaven je te eten legden je te slapen
dekten je toe tot je ademhaling
met die van ons zou rijmen
maar spuwen ging je rondjes
rennen in de spiegelcanon
van blijf en blijf en klein